La fi dels catalans

Opinió | 23-01-2026 | 21:01

Llefià

Als catalans ens queden cent anys. Dos-cents, a tot estirar. No ho dic jo, ho diu Toni Cruanyes. El presentador estrella de TV3 va publicar el 2013 un llibre en què pronosticava que, si ?no canvia la taxa de natalitat, els alemanys, el 2300, desapareixeran com a poble?.

Si Alemanya té gairebé 84 milions d?habitants i presenta aquestes perspectives tan negres, no vull ni pensar què passarà amb nosaltres, que amb prou feines superem els vuit milions ?dels quals dos són d?origen estranger? i ni tan sols tenim estat.

El llibre en qüestió, Un antídot contra l?extrema dreta, devia ser bo, perquè va rebre el Premi Octubre d?assaig l?any anterior, concedit per un jurat del qual formaven part Xavier Bru de Sala, la desapareguda Muriel Casals (1945-2016) i l?assagista valencià Gustau Muñoz.

En fi, haurem deixat com a herència el romànic català, notables edificis del gòtic, Ramon Llull ?encara que era mallorquí?, la Sagrada Família, el Camp Nou i les obres de Josep Pla.

També és cert que, després, el periodista va emmudir. No és l?únic: Pilar Rahola, també. Durant el procés, del que es tractava era d?atreure els immigrants a la causa.

No sé si soc un malpensat, però Toni Cruanyes és també parella d?un exdiputat d?Esquerra, Eugeni Villalbí, que, ves per on, ha acabat com a cap de gabinet a l?Ajuntament de Salt.

Les dades estadístiques confirmen les previsions. El passat mes de desembre vaig assistir a una xerrada del demògraf Alejandro Macarrón Larumbe, que té publicats tres llibres sobre el tema.

?A Salt, el 80% dels nens que neixen són fills de pares estrangers?, va afirmar. ?El futur d?aquesta localitat no serà ni molt català ni molt espanyol; serà una altra cosa?, va augurar.

L?expert va gosar parlar de la teoria de la gran substitució, una teoria tabú per a la immensa majoria de mitjans. ?S?està produint allò que se?n diu substitució, perquè és una substitució, tot i que no es pot dir substitució?, va confessar.

Ell mateix té publicat un breu informe ?¿Cataluña, dónde vas?? en què parla fins i tot d??autodestrucció? de la població autòctona i adverteix que la baixa natalitat ?és impressionant?.

A casa nostra, per exemple, ?tenim molta més immigració estrangera que la mitjana de l?Estat, amb una elevada presència d?africans i asiàtics, i, per tant, de musulmans?.

En el fons, ens estem enfrontant a un fenomen del qual ja va alertar Jordi Pujol fa un parell d?anys. L?expresident va advertir, el gener del 2023, que la identitat catalana corria un seriós perill per ?la baixa natalitat? i ?tanta immigració?.

Mesos després, l?abril del mateix any, va tornar-hi. Aleshores va manifestar que els catalans podien quedar ?minoritzats?, és a dir, que podríem esdevenir minoria al nostre propi país.

Malgrat que ell mateix té molta responsabilitat en aquest procés, perquè va ser qui va obrir l?aixeta. La Generalitat va obrir la primera ambaixada a Casablanca el 2003 per atreure immigració magribina. Com a director de l?oficina, el Govern va nomenar l?exlíder del PI, Àngel Colom, promotor dins de Convergència de la fundació Nous Catalans.

Jo visc a Martorell (Baix Llobregat), municipi en què oficialment hi ha un 16,5% d?immigrants, segons dades de l?IDESCAT. De 28.000 habitants, uns 4.700 són d?origen estranger.

Però tothom sap que en són més, perquè els sense papers, els nacionalitzats i els fills de pares immigrants no surten a les estadístiques.

La prova és que l?alcalde del municipi, Xavier Fonollosa, va ser entrevistat el passat 2 de desembre a RAC1 després que aprovés ?amb polèmica? una mesura contra les ocupacions.

Però la darrera pregunta de Basté va ser sobre la immigració. L?alcalde va admetre que ?segueix alta; estem, entre immigrants i fills d?immigrants, al voltant del 35%?, de 77 nacionalitats diferents.

Les xifres no quadren. La realitat supera la ficció. És més del doble. ?Però la convivència és bona?, es va afanyar a afegir l?alcalde.

Martorell no és l?excepció, és la regla. Manresa, Igualada, Mollerussa, Banyoles? Fa poc vaig estar a Olot i em vaig sentir en minoria.

A veure si, com deia Jordi Pujol, acabarem ?minoritzats?. Potser ni tan sols falta gaire. Després s?estranyen de la irrupció d?Aliança en el panorama polític.

Autor: Xavier Rius